

refereret hans Ytringer forrige Aar rigtig, og det forekom mig ogsaa, at det ærede Medlem bekræftede, at han ikke selv havde noget Saad om, at det Tilflud, der skulde kunne faas fra Kommunerne og Private, kunde løbe op til Mere end den Sum, der er nævnt; men i det Tilfælde ser jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem vil tænke sig denne Sag realiseret. Det har, saaledes som jeg ogsaa tidligere bemærkede, ikke været min Hensigt, især naar det ærede Medlem, som nærmest repræsenterer den Egn, hvor denne Bane skal gaa, ønsker Sagen fremmet, at lægge den et Palmstræ i Veien. Jeg har kun villet benytte Leiligheden til atter at bringe under Overvejelse, om vi ikke burde komme ind paa et andet System, end det, der ligger i Loven af 23de Mai f. A.

Judenrigsministeren. Jeg vil lige overfor de to ærede Medlemmer sige, at jeg tror, at de ere noget forhastede i deres Slutning om Brugbarheden af det System, som er indført ved den ifjor vedtagne Lov. Dels ere vi i og for sig ikke meget gebyndte af os her i Landet, og navnlig tror jeg, at man ikke er saa ganske let fället, naar man skal drive den Slags Projekter som dette, frem blandt Befolkningen. Folk ere alle bledne mere eller mindre vante til at paa den Slags Gøder, naar de kunne faae dem uden at yde Noget; men desværre viser Erfaringen, at naar man kommer og banker paa deres Dør for at anmode dem om enten i den ene eller anden Form at tegne sig, saa ere de ikke hjemme. Jeg tror derfor, selv om man ikke vil stille sig absolut paa Statskassens Standpunkt, at det ikke vil være meget klogt at give dem en eller anden fjernere eller nærmere Anvisning paa, at det dog til Slutning bliver Staten, der kommer til at anlægge Banen, en Forudsætning, som jeg tror ikke paa nogen Maade vil holde Stik. Jeg maa imidlertid sige, at lige over for de Baner, som Loven af 23de Mai f. A. omfatter, staar Sagen slet ikke saa daarlig, som de ærede Medlemmer synes at forudsætte. Der er jo et af Projekterne, som er drevet frem med stor Energi og stor Omfigt, og med Hensyn til hvilket der, saa vidt jeg veed, ikke mangler saa grumme meget i, at de Vedkommende kunne se deres Duffer opfyldte. (Se Sæsn: „Den sidste Smie“). Ja, det kommer meget an paa, hvor meget man lægger i den sidste Smie; men jeg tror, man er aldeles uretfærdig, naar man beklager sig over, at ikke hele Forberedelsen har kunnet ske i det sidste Aar, thi det er jo ikke en Gang et Aar siden, at Loven blev vedtagen, saa at det intet Under er, om man endnu ikke har kunnet tage fat med tilbørlig Kraft. Der skal ikke alene Tid til at begynde Seebanen, men der skal ogsaa Tid til at forberede og skaffe alt det frem, der skal staves. Det Baneprojekt, jeg nærmest tænker paa, har ikke blot det Held at have energiske Mænd i Spidsen for sig, men det har ogsaa det

Held, at vedkommende Kommune har erklæret sig villig til at støtte det, hoortmod dette desværre ikke kan siges om de andre to Baner, som vare Ojenstaaende for det tidnævnte Lovforslag, og navnlig er det Tilfælde, at man der, hvor man mindst skulde vente, at der vilde have viist sig pekuniære Banfæligheder, synes at have været mest imod enten paa den ene eller anden Maade at yde sin Hjælp i denne Sag. Imidlertid har denne selv i de sidste Dage gjort et Skridt fremad, saa at der ikke er fjerneste Grund til at mistroise om, at disse Baner ad den foreslaaede Vej ville naae deres Fuldbærelse, ja selv den, som der maa ske kunde være mest Grund til at komme til Hjælp fra det Offentliges Side, nemlig Banen til Derving, maa paa ingen Maade siges at være opgivet. Naar Befolkningen i den paagjældende Egn har ment, at den ikke havde Naad til at gjøre Noget, og naar de vedkommende Kommuner lige ud havde sagt Nei, har i alt Fald den Mand, der hidtil har arbejdet for Sagen, paa ingen Maade opgivet at se denne igjennemført. Jeg nævner derfor — for at jeg skal svare paa det Samvittigheds-spørgsmaal, som det ærede 6te kongevalgte Medlem gjorde mig — endnu ikke nogen bestemt Tvivl om, at disse Baner jo skulde kunne komme i Stand, og jeg nævner en aldeles bestemt Overbevisning om, at det for Liden er meget for tidligt baade at kritiserer de Bestræbelser, der i denne Henseende ere gjorte og overhovedet falde nogen Dødsdom over det vedtagne System. Jeg tilstaa, at det med Hensyn til de Herrer er forekommet mig, at selv om de formulere Midlerne paa en forskjellig Maade, løbe deres Vej dog sammen deri, at de til Slutningen komme til at lade Bynden hvile paa Statskassen, og det er netop det, man vil undgaa. Jeg tror derfor, at det vil være meget forstaaeligt med No og Laalmodighed at afvente Udviklingen af det vedtagne System, som det endnu ikke er et Aar siden, man har søgt at indføre.

Østrup: Ja, jeg tror, at den ærede Indenrigsminister har fuldtommen Ret i, at, naar Regjering og Rigsdag ere bledne enige om at forsøge paa en yderligere Udvikling af vort Seebanenet ad den Vej, som Loven af ifjor anviser, maa Forsøget føres til Ende og gjøres loyal. Det forekommer mig, at der vil blive Tid nok til, naar dette Forsøg er ført til Ende, og dersom det mislykkes, da at undersøge, hvilken anden Vej det saa vil være hensigtsmæssigt at slaa ind paa, for at frie Statskassen for større Byrder, end det passende kan tilkomme den at bære for det Almindeliges Skyld, uden at derfor hele Udviklingen gaar i Staa. Det er altsaa ikke for at give min private Mening tilkænde om, hvilken Vej det vil være rigtigt at slaa ind paa, at jeg har begjært Ordet; men jeg har reist mig, fordi der er faldet et Par Ytringer, som forekomme mig